

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 240/2024-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária VICTORIA, s.r.o., Stránska 7, Banská Bystrica, proti uzneseniu vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš, odboru kriminálnej polície č. ORP-363/1-VYS-LM-2023 z 10. novembra 2023 a proti uzneseniu Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš č. k. 1 Pn 430/23/5505-8 z 11. januára 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto rozhodnutia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva č. ORP-363/1-VYS-LM-2023 z 10. novembra 2023 a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 1 Pn 430/23/5505-8 z 11. januára 2024. Sťažovateľ sa domáha zrušenia týchto uznesení a vrátenia veci na ďalšie konanie a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že proti sťažovateľovi a [REDAKOVANÉ] ako obvineným sa vedie trestné konanie vo veci obzvlášť závažného zločinu podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 20k, § 221 ods. 1, 4 písm. a) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. V postavení poškodeného je v predmetnom konaní Rímskokatolícka cirkev, Biskupstvo Rožňava. Poškodený, ktorý bol aj objednávateľom znaleckého úkonu, predložil do trestného konania znalecký posudok znalkyne PhDr. PaedDr. Eriky Strakovej č. 2/2023 z 22. januára 2023.

3. Znalkyňa odpovedala na dve otázky – po prvé posúdiť, či podpisy na špecifikovaných dokladoch (zmluva o pôžičke medzi spoluobvineným a poškodeným z 19. decembra 2002, dohoda medzi spoluobvineným a poškodeným z 19. decembra 2002, príjmový pokladničný doklad, výdavkový pokladničný doklad) boli podpísané sťažovateľom a ak nie, tak určiť čas vzniku predmetných podpisov, a po druhé posúdiť variabilitu písárskeho prejavu sťažovateľa.

4. Sťažovateľ poukazuje na závery znaleckého posudku znalkyne, podľa ktorých predmetné dokumenty „s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou“ neboli podpísané sťažovateľom v roku 2002. Z pohľadu porovnávacej rukopisnej vzorky, ktorá bola k dispozícii na znaleckú komparáciu, boli podpisy sťažovateľom podpísané neskôr, znaky podpisov spadali do variačnej šírky rukopisných znakov podpisov sťažovateľa z roku 2016. Na druhú otázku znalkyňa uviedla, že podpisy sťažovateľa sa v priebehu rokov „výraznejšie a preukázateľne menili...“.

5. Znalkyňa mala okrem podpisov sťažovateľa aj znalecký posudok Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistických analýz (ďalej len „KEÚ“) z 3. augusta 2022, ktorého zadávateľom bol špecifikovaný vyšetrovateľ Národnej kriminálnej agentúry (ďalej len „NAKA“), ktorý v uznesení uviedol osem otázok, v ktorých KEÚ mal odpovedať na to, či podpisy na sporných listinách z 19. decembra 2002, sú pravými podpismi pisateľov (sťažovateľa, spoluobvineného a [REDACTED]). K uvedeným písomnostiam NAKA predložila množstvo porovnávacích podpisov označených ako sporný materiál.

6. Sťažovateľ osobitne poukazuje na záver znaleckého posudku KEÚ, podľa ktorého si v priebehu dokumentovaného obdobia (od 1999 do 2021) a aj v rámci jednotlivých rokov zachováva rôzne spôsoby vyhotovenia podpisov a vysokú variabilitu v rámci nich. Táto skutočnosť preto podľa sťažovateľa neumožňuje určiť úzku časovú väzbu medzi spornými podpismi a porovnávacími podpismi, t. j. na základe písmoznaleckého skúmania nie je možné situovať tieto sporné podpisy do konkrétneho časového obdobia.

7. V predmetnom trestnom konaní boli vypracované ďalšie dva znalecké posudky: znalecký posudok Ústavu súdneho inžinierstva Žilinskej univerzity v Žiline ako znaleckého ústavu (ďalej len „ústav“) z 26. júna 2023 vo veci odborného posúdenia záverov znaleckých posudkov KEÚ a znalkyne, ktorého zadávateľom bol spoluobvinený, a znalecký posudok ústavu z 3. júla 2023, ktorého zadávateľom bola NAKA.

8. Sťažovateľ poukázal na závery oboch znaleckých posudkov ústavu, z ktorých vyplýva, že ústav na základe vlastného skúmania a preskúmania znaleckého posudku súhlasil so závermi znaleckého posudku KEÚ a nesúhlasil so závermi znaleckého posudku znalkyne. Ústav uviedol, že znalkyňa stanovila svoj záver „na základe skúmania zadávateľom účelovo predloženého neobjektívneho porovnávacieho materiálu porovnávacích podpisov... hlavne v roku 2002.“. Podľa ústavu znalkyňa mala konfrontovať porovnávací materiál predložený zadávateľom s porovnávacím materiálom, ktorý bol súčasťou znaleckého posudku KEÚ. Keďže tento porovnávací materiál ignorovala, jej závery možno považovať za účelové. Ústav tiež upozornil, že znalkyňa „stanovila záver s využitím vlastných metód a postupov skúmania, ktoré sú v rozpore so štandardnými metódami a postupmi skúmania Ústavu...“ a KEÚ, ktoré plnia funkciu školiacich a metodických pracovísk. Ústav napokon uviedol, že analýzou a porovnaním sporných podpisov so všetkými

porovnávacími podpismi, ktoré boli k dispozícii na skúmanie, zistil, že „nie je možné určiť, či sporné podpisy SM-1 až SM-10 boli vyhotovené 19.02.2002 alebo v inom časovom období...“.

9. Sťažovateľ podal Krajskej prokuratúre v Žiline trestné oznámenie vo veci podania nepravdivého znaleckého posudku (§ 347 Trestného zákona), ktorého predmetom je už uvedený znalecký posudok znalkyne z 22. januára 2023.

10. Vyšetrovateľ napadnutým uznesením z 10. novembra 2023 trestné oznámenie odmietol, rozhodol pritom na podklade výsluchu znalkyne podľa § 196 ods. 2 druhej vety Trestného poriadku, ktorá zotrvala na správnosti záverov, ktoré uviedla v znaleckom posudku.

11. Proti uzneseniu vyšetrovateľa podal sťažovateľ sťažnosť, ktorú prokurátor okresnej prokuratúry napadnutým uznesením z 11. januára 2024 zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

12. Podstatou argumentácie sťažovateľa je námietka, že vyšetrovateľ a okresná prokuratúra odmietli jeho trestné oznámenie, pričom sa nevenovali dostatočne jeho námietkam. Právne závery týchto orgánov činných v trestnom konaní sú ústavne neudržateľné. Sťažovateľ je presvedčený, že na podklade trestného oznámenia malo byť začaté trestné stíhanie znalkyne.

13. Podľa sťažovateľa sa nemožno stotožniť so znalkyňou, ktorá uviedla, že znalecký posudok vyhotovila odborne v rozsahu metodologickej správnosti a čistoty. Znalkyňa neprihliadla na znalecký posudok KEÚ, ktorý je pritom školiacim centrom pre znalcov s tým, že školitelia pôsobia pri odstraňovaní nejasností v zložitých znaleckých skúmaníach a sporných veciach. Neobstojí tvrdenie znalkyne o odlišných odboroch a odvetviach a obhajoba, že závery oboch znaleckých posudkov nie sú odlišné. Znalkyňa zadefinovala sporné podpisy do konkrétneho časového obdobia, pričom KEÚ uviedol, že uvedené časové hľadisko nemožno pre variabilitu písma určiť, preto tieto závery sú diametrálne odlišné. Znalecký posudok znalkyne priťahuje sťažovateľovi v trestnom konaní a jeho objednávateľom bol poškodený. Zadávatelom znaleckého posudku KEÚ bol samotný orgán činný v trestnom konaní (NAKA). Už len uvedená skutočnosť vzbudzuje pochybnosti o správnosti uvedeného znaleckého posudku. Sťažovateľ uzatvára, že znalkyňa nemala k dispozícii prílohy znaleckého posudku KEÚ, pričom si ich mala zaobstarat', preto nemôže byť jej znalecký posudok odborne a metodologicky správne a čisto vyhotovený.

14. Zdôrazňujúc, že vyšetrovateľ v napadnutom uznesení spochybnil kontrolné znalecké posudky ústavu z dôvodu, že oba znalecké posudky vyhotovila tá istá znalkyňa ústavu (Mgr. Zita Troščáková), sťažovateľ prízvukuje, že znalec pri znaleckej činnosti je povinný dodržiavať ústavu a všetky právne predpisy. Argumentácia zaujatost'ou znalkyne je podľa neho ničím nepodložené a nepreukázané tvrdenie. Vyšetrovateľ vychádzal z predpokladu automatickej zaujatosti znalkyne ústavu len z dôvodu, že objednávateľom jedného znaleckého posudku bol spoluobvinený, pričom túto znalkyňu ani nevypočul.

15. Sťažovateľ tiež poukazuje na to, že pri preverovaní trestného oznámenia bola vypočutá len znalkyňa, pričom jej tvrdenia boli jednostranne bez konfrontácie akceptované. Podľa znaleckých posudkov KEÚ a ústavu je znalecký posudok znalkyne netransparentný a metodicky nesprávny. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 4 Tost/3/2016) znalecké

posudky znaleckých ústavov zaručujú väčšiu objektivitu, širší odborný záber a v neposlednom rade aj vedecký pohľad.

16. Tým, že vyšetrovateľ nevypočul znalcov, ktorí vypracovali odlišné znalecké posudky, podľa sťažovateľa porušil § 2 ods. 10 Trestného poriadku, pričom išlo o posúdenie odborných otázok, ktoré vyšetrovateľ nemohol posúdiť sám. Vyšetrovateľ tak podľa neho nezistil dostatočne skutkový stav veci a nezabezpečil dôkazy potrebné pre rozhodnutie vo veci a v napadnutom uznesení sa tiež prokurátor nevysporiadal so závermi znaleckých posudkov ústavu a ani s návrhmi sťažovateľa na vykonanie dokazovania, najmä na vypočutie znalcov KEÚ a ústavu. Sťažovateľ neakceptoval argument prokurátora, podľa ktorého námietky sťažovateľa predstavujú formu jeho možnej obhajoby vzhľadom na to, že je obvineným. Vzhľadom na prezumpciu neviny je potrebné na sťažovateľa pozerat' ako na nevinného s tým, že pre vznesené obvinenie mu nemôže byť v inom konaní odnímané právo na súdnu a inú právnu ochranu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

17. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým uznesením vyšetrovateľa a napadnutým uznesením okresnej prokuratúry. Sťažovateľ považuje tieto uznesenia za ústavne nesúladne vzhľadom na to, ako posúdili jeho trestné oznámenie vo veci znaleckého posudku znalkyne. Podľa sťažovateľa sa orgány činné v trestnom konaní dostatočne nezaoberali jeho námietkami a nevykonali dokazovanie v dostatočnom rozsahu.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením vyšetrovateľa z 10. novembra 2023:

18. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

19. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta právne závery vyšetrovateľa, na ktorých podklade odmietol jeho trestné oznámenie. Sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu podal sťažnosť podľa Trestného poriadku, o ktorej rozhodol prokurátor okresnej prokuratúry napadnutým uznesením z 11. januára 2024. Uplatnenie právomoci prokurátora okresnej prokuratúry takto vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu vyšetrovateľa.

20. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresnej prokuratúry z 11. januára 2024:

21. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

22. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu (alebo iného orgánu verejnej moci, pozn.), ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom (alebo iným orgánom verejnej moci) bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd (orgán verejnej moci) vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom (orgánom verejnej moci) by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

23. Ústavný súd v rámci svojej judikatúry už uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného stíhania ním označenej osoby na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09, III. ÚS 14/2018, I. ÚS 239/2018). Ústavný súd tiež vyslovil, že súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je ani právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám. Takéto základné právo nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku (porov. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa

čl. 46 ods. 1 ústavy nie je možné vykladať tak, že by garantovalo úspech v konaní či zaručovalo právo na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa.

24. Prokurátor okresnej prokuratúry v napadnutom uznesení odkázal na odôvodnenie napadnutého uznesenia vyšetrovateľa, ktoré považoval za dostatočné a vecne správne. Následne v reakcii na námietku sťažovateľa o nezohľadnení znaleckého posudku KEÚ znalkyňou uviedol, že uvedená skutočnosť sama osebe nenaznačuje úmyselne nepravdivý posudok a ani jeho úmyselnú nesprávnosť. Poukázal na bežnú právnu prax, keď strany sporu predkladajú znalecké posudky s rôznymi závermi k sporným otázkam, čo však samo osebe neznamená spáchanie trestného činu niektorým zo znalcov. Uvedená skutočnosť neindikuje sama osebe úmyselne nepravdivý znalecký posudok niektorým zo znalcov, ale len vyriešenie, prípadne nevyriešenie znaleckej úlohy. Prokurátor tiež uviedol, že výpoveď znalkyne k danej veci je konzistentná a predstavuje logické a rozumné objasnenie jej postupu. Okrem toho znalecké posudky s odlišnými závermi neobsahujú skutkové tvrdenia o úmyselne zmanipulovaných záveroch znalkyne ani o úmyselne lživých zisteniach. Znalecké posudky sa líšia v rôznej metodike a odlišných postupoch, ktoré boli pri ich vypracovaní použité, čo však vo sfére vedy nie je vylúčené a je na zodpovednosti znalca, ako si svoje závery dokáže obhájiť. Argumentom *ad absurdum* by bolo možné obviniť z trestnej činnosti znalcov, ktorí dospeli k odlišným záverom ako znalkyňa.

25. Prokurátor zdôraznil, že pri hodnotení námietok sťažovateľa ako oznamovateľa je potrebné zohľadniť, že môže ísť aj o spôsob jeho obhajoby, ktorý ako obvinený v prebiehajúcom trestnom konaní sa snaží spochybníť znalecký posudok, ktorý je v jeho neprospech, preto ak výslovne neexistuje skutkovo odôvodnené podozrenie zo spáchania trestného činu znalkyňou, nie je možné začať trestné stíhanie len čisto formálne bez riadne vymedzeného skutku na účely uspokojenia predstáv oznamovateľa. Znalecký posudok podľa prokurátora neobsahuje úmyselne uvádzané nepravdivé údaje, konzistentne si za svojimi zisteniami stojí, svoje postupy a závery riadne znalkyňa odôvodnila. Oznamovateľ v oznámení a ani v sťažnosti neuviedol žiadne konkrétne skutkové okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že znalkyňa úmyselne pri podávaní znaleckého posudku uviedla nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre osobu, ktorej sa znalecký posudok týka, alebo má podstatný význam pre rozhodnutie, ktorého je znalecký posudok podkladom. Hodnotenie dôkazov v rámci trestného konania prináleží orgánom činným v trestnom konaní a súdu. Prokurátor uzavrel, že v konaní vedenom na podklade trestného oznámenia oznamovateľa sa posudzuje, či existuje skutkovo odôvodnené podozrenie, že konaním určitej osoby došlo k naplneniu všetkých znakov určitého trestného činu, teda *in concreto* či znalec ako špeciálny subjekt konal spôsobom, ktorý predpokladá § 347 Trestného zákona.

26. Pre posúdenie ústavnej udržateľnosti záverov okresnej prokuratúry v napadnutom uznesení sa ústavný súd v potrebnom rozsahu oboznámil aj s napadnutým uznesením vyšetrovateľa, z ktorého odôvodnenia je zrejmé, že bol vykonaný výsluch znalkyne zameraný na otázky, ktoré sťažovateľ ako oznamovateľ uviedol v trestnom oznámení. Znalkyňa osobitne objasnila nie úplnú identitu odborov, v rámci ktorých sa uskutočnilo znalecké skúmanie. Osobitne objasnila, prečo neprihliadla na porovnávací materiál znaleckého posudku KEÚ. Uviedla, že tento materiál nemala k dispozícii. Na druhej strane však uviedla, že disponovala porovnávacími podpismi sťažovateľa väčšinou z originálov úradných dokumentov v počte 149 ks, z ktorých 64 pochádzalo z roku 2002. Znalec

KEÚ naproti tomu disponoval porovnávacími podpismi v počte 84, z ktorých išlo prevažne o novšie podpisy z obdobia roku 2021.

27. Vyšetrovateľ napokon tiež poukázal na to, že znalecký posudok predložil ako dôkaz poškodený, čím v prípade znalkyne absentuje subjektívna stránka prečinu nepravdivého znaleckého posudku, tlmočnickeho úkonu a prekladateľského úkonu podľa § 347 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, ako aj jeho objektívna stránka spočívajúca v konaní, že uviedla nepravdu o okolnosti, ktorá má podstatný význam pre osobu, ktorej sa znalecký posudok alebo tlmočnicky alebo prekladateľský úkon týka, alebo má podstatný význam pre rozhodnutie, ktorého je znalecký posudok alebo tlmočnicky alebo prekladateľský úkon podkladom.

28. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry v spojení s uznesením vyšetrovateľa predstavuje podľa ústavného súdu dostatočný základ na odmietnutie trestného oznámenia, resp. na zamietnutie sťažnosti v uvedenej veci. Okresná prokuratúra svoje právne závery odôvodnila zrozumiteľne a dostatočne, preto napadnuté uznesenie nie je zjavne neodôvodnené. Právne závery okresnej prokuratúry nemožno považovať za arbitrárne, t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone, resp. popierali by podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku. Okresná prokuratúra a vyšetrovateľ sa argumentmi sťažovateľa v trestnom oznámení alebo sťažnosti zaoberali a poskytli mu primeranú odpoveď, z ktorej zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré bolo trestné oznámenie odmietnuté, resp. sťažnosť zamietnutá. Z odôvodnenia napadnutých uznesení je zjavné, že vyšetrovateľ, ako aj prokurátor sa zamerali na to, či argumentácia sťažovateľa a dostupné dôkazy svedčia o existencii odôvodnených skutkových okolností, ktoré indikujú podozrenie z naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu, a tým spáchanie špecifikovaného prečinu znalkyňou. Osobitne prokurátor pritom jasne uviedol, že námietky sťažovateľa skôr spadajú do sféry hodnotenia dôkazov, ktoré je úlohou orgánov činných v trestnom konaní, v ktorom má sťažovateľ postavenie obvineného. Uvedené je zároveň aj dostatočnou reakciou na námietku sťažovateľa o nevypočutí znalcov KEÚ a ústavu. Výsluch znalca sa bežne používa v procese dokazovania na ďalšie objasnenie záverov znaleckého posudku, použitých metód a pod. a má tak svoje opodstatnenie práve v následnom hodnotení dôkazov. Námietky sťažovateľa takto neboli v súhrne spôsobilé spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia.

29. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. apríla 2024

Miloš Mad'ar
predseda senátu